

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Π. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ

Ὁ Κωνσταντῖνος Π. Βυζάντιος γεννήθηκε τὸ 1924 καὶ πολὺ νέος ἀκόμα ἄρχισε νὰ σπουδάζη ζωγραφικὴ κοντὰ στὸν πατέρα του. Τὸ 1938, σπουδαστὴς πλέον τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν, συστηματοποιεῖ τὶς μελέτες του στὸ χρωῶμα καὶ τὸ σχέδιό του κάνει ἰδιαίτερη ἐντύπωση. Τὸ 1945 ἔλαβε τὴν ὑποτροφία τῆς ζωγραφικῆς τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου Ἀθηνῶν καὶ ἀπὸ τότε χρονολογεῖται ἡ προσπάθειά του στὸ Παρίσι. Ἡ πρώτη του ἐκεῖ ἐπιτυχία εἶναι ὅτι ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνηση μὲ πρόταση τῆς Ecole des Beaux-Arts τοῦ ἀνανέωσε τὴν ὑποτροφία του καὶ ἀπερίσπαστος τότε συνέχισε τὶς μελέτες του στὴ ζωγραφικὴ καὶ στὴν χαρακτικὴ κοντὰ στὸ Δ. Γαλάνη.

Ἡ πρώτη του καλλιτεχνικὴ ἐμφάνιση στὸ Παρίσι σημειώνεται μὲ τὴν παρουσία του τὸ 1947 στὸ Salon des Tuileries. Ἀμέσως μετὰ ἀκολουθεῖ μία ἔντονη καλλιτεχνικὴ προσπάθεια μὲ συνεχεῖς κατακτήσεις. Τὸ 1949 παρουσιάζει ἄρτια συγκροτημένη τὴν πρώτη του ἀτομικὴ Ἐκθεση στὴν Galerie Duncan. Στὴν ἔκθεσή του αὐτὴ πραγματοποιεῖ ἄρκε-

τές παρήσεις έργων του και άποσπᾶ εδωμενέστιατες κρίσεις τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τοῦ Τύπου. Ὁ γνωστὸς κριτικὸς τοῦ « Arts », Μπουσέ, γράφει :

« Ὁ Κ. Βυζάντιος παρουσιάστηκε ὡς τέλειος καλλιτέχνης, εὐαίσθητος στὰ παιγνίδια τοῦ σχεδίου καὶ τοῦ φωτός. » Τὰ τοπία του καὶ τὰ πρόσωπά του ἔχουν μεγάλη εὐγένεια, » οἱ δὲ τέμπερες του εἶναι πολὺ ὠραῖες στὴν σύνθεση ».

Τὸν ἴδιο χρόνο ἔλαβε μέρος στὴν ἔκθεση ποὺ ὠργάνωσε ὁ Τεχνοκράτης Henri Heraut στὴν Grande Galerie. Τὸ 1950 ἐκθέτει ζωγραφικὴ καὶ σχέδια στὴν Στοχόλμη καὶ τὸ 1951 παρουσιάζει στὴν Galerie Ariet τὴν δεύτερη ἀτομικὴ του Ἐκθεση. Οἱ κριτικὲς εἶναι ἐνθουσιώδεις καὶ ἡ « Opera » γράφει :

« Ἡ Τέχνη τοῦ Κ. Βυζαντίου παρουσιάζεται προικισμένη μὲ πολὺ εὐγένεια καὶ ἄρτια τεχνικὴ ἐμπειρία στὴν ἀπόδοση τῶν ὀραμάτων του. Πρόκειται γιὰ δλοκληρωμένο » καλλιτέχνη ».

Ἡ ἐπισημάνση τῆς ἐπιτυχίας του κλείνει μὲ τὴν ἀγορὰ ἐνὸς ἔργου του ἀπὸ τὸν Διευθυντὴ τοῦ Μουσείου Μοντιένας Τέχνης J. Cassou.

Ἐκτοτε συνεχίζει νὰ παρουσιάζεται σὲ ἐκθέσεις ζωγραφικῆς καὶ χαρακτικῆς καὶ ἐπὶ πλέον δοκιμάζει μ' ἐπιτυχία τὴν παρουσίαση θεατρικῶν κοστούμιῶν καὶ σκηνογραφιῶν. Ἡ ἔκθεση ποὺ ὠργάνωσε τελευταία ἡ Galerie Charpentier εἶναι μία ἐπὶ πλέον σημαντικὴ ἐπιτυχία του γιατί ξεχώρισε μέσα ἀπὸ ἑκατοτάδες νέων ζωγράφων. Ὅσο γιὰ τὴν πρώτη του ἔκθεση στὴν Ἀθήνα ποὺ παρουσιάζεται μὲ ἔργα ζωγραφικῆς καὶ σχεδίου, θὰ ἀφίσομε τὸν Α. Γαλάνη νὰ μᾶς

βοηθήσει γιὰ νὰ καταλάβουμε οσοῦ καὶ καλύτερα τὴν προσωπεία τοῦ καλλιτέχνη καὶ τὸ κλίμα τῆς ζωγραφικῆς του :

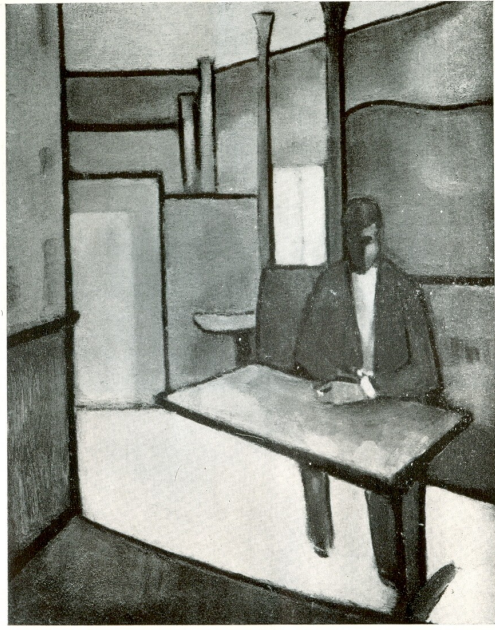
« Voilà bientôt dix ans que Dico Byzantios est à Paris. Il n'a fait à ses débuts, que traverser l'Ecole des Beaux-Arts mais attiré par la vie, il a continué ses classes sur les quais pittoresques de la Seine et les magnifiques jardins qui l'entourent. On peut dire qu'il s'est formé à cette école de Paris où tant de jeunes talents venus de tous les pays du monde se dessalent et subissent avec profit les influences des jeunes sur les jeunes. Ses expositions à Paris ont marqué les étapes de ses incessants progrès.

Aujourd'hui son talent, lentement mais sûrement, prend forme et s'affirme par des oeuvres d'un saisissant réalisme. Ce qu'il se propose de nous montrer dans cette exposition, ce n'est, ni des scènes paradisiaques, ni des nus roses et léchés, mais davantage des descentes dans les cafés peuplés d'ouvriers, dans des avenues désertes, bordées d'arbres effeuillés dont les branches se dressent sous des ciels assombrés par l'orage et hachés par la pluie, où quelques passants mélancoliques et solitaires s'attardent.

Ces personnages et les paysages qu'ils peuplent ont beau être désolants et modestes, ils ont quelque chose de grand et de mystérieux.

Ces quelques lignes n'ont point l'intention de fixer la physionomie de cet inquiet et jeune talent. Je veux seulement insister sur cet artiste et lui exprimer quelle estime m'inspire le travail, l'intelligence et la probité de ses efforts ».

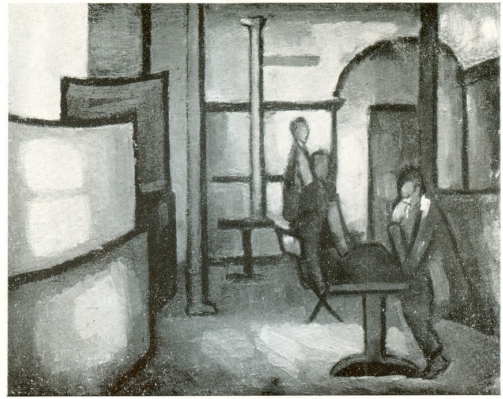
D. GALANIS

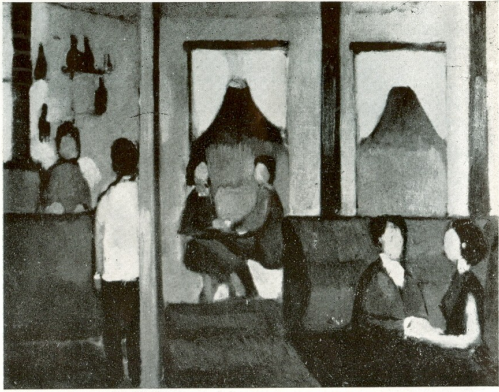
Ἐσωτερικό: 1955 (Galerie Charpentier).

Χορός στο Ξπαιθγο: 1953.

Ύσωτεριχό: 1954 (Salon d'Automne).

Μπαρ: 1953.

Δρόμος: 1953.

Μπάρο: 1953.

Κυριακή στο δάσος: 1953.

Εσωτερικό: 1953.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ :

« CONTEMPORAINS »

Την άξίαν τών ζωγραφικών τοπίων τού Βυζαντίου θά τήν βρῆτε σέ μία λεπτότητα άποχρόσεων πού θυμίζον τόν Μαρμελ και πού τού δίνουν άφορμή νά επιθέτη δ.αφανείς δργους, γιά τούς όποιους θά μπορούσε κανείς νά πει ότι δέν επιθυμεί νά καταλήξουν στήν κατασκευή καθορισμένου χώρου.

Τά έργα χαρακτικής είναι λεπτότατα και μέ μιάν ιδιάζουσα άκρίβεια πού τήν ζωντανεύει βαθειά συγκίνηση γιατί όσο και νά είναι άστηρές οί γραμμές δέν παροναίξνται ποτέ ξερές.

Κι' έτσι μετά τόν Γαλάνη, ή Ελλάδα φαίνεται πώς θά χαρίση άλλον έναν χαρακτήη στή σχολή τού Παρισιοῦ.

« ARTS »

Τά τοπία αὐτοῦ τού ζωγράφου άποδίδουν ιδιαίτερα καλά μιάν άτμόσφαιρα άπαλή σέ τόνους έντορους. Ώραία σχεδιασμένα, ώφραϊ ζωγραφισμένα, έχουν μία σπάνια άπόδοση πού ροητεύει. Μπορούμε νά έχουμε έμπιστοσύνη στόν Βυζάντιο. Είναι ένας γνήσιος καλλιτέχνης.

« FIGARO »

Θά επιστήσουμε τήν προσοχή σά εδαίσητα παρισινά τοπία τού Κ. Βυζαντίου στήν Galerie Duncan.

Ο ΣΕΓΚΟΖΑΚ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ

Μού έχει προσεγήση έξαιρετική έντύπωση ή εργασία σας, ιδιαίτερα ή ποιότης και ή αγνάτης τής συλλήγους τής ζωγραφικής σας. Πιστεύω ότι βρέσκασθε σ'ό σωστό δρόμο τόν όποιον άκολούθησαν οί μεγάλοι σας πρόγονοι.

DUNOYER DE SEGONZAC

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
Π. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ

αΐθουσα
ΖΑΧΑΡΙΟΥ
Ἀκαδημίας 28

ΕΚΘΕΣΙΣ
ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΟΥ

22 Ἀπριλίου — 16 Μαΐου

ΑΘΗΝΑΙ, 1955